

REALİTE VE HAKİKAT

“Hakikati bileceksiniz ve hakikat sizi özgürleştirecektir” (Yuhanna 8:31).

Her şey hakikati görmekle, tanımakla, anlamakla, başlar. Mesih’in işaret ettiği hakikat, yaşam yoludur. Yaşamın temel farkındalığıdır. O farkındalık, sevgidir. O sevgide bozuk güdü ve kötülük adına hiçbir şey yoktur.

Hakikate giden tek yol ışığa girmektir. O yol, hakkaniyet yoludur. O yol, insan olmanın idrakini geliştiren yoldur. O yol, sevgi ve dayanışma yoludur. O yol, merhametli farkındalığın yoludur. O yol, başka insana değer vermeyi; zarar vermemeyi gösteren yoldur. O yol, yükü hafifleten ve zorlukları kolaylaştıran yoldur. O yol, erdemin yoldur. O yol insanlık yoludur!

O yolda, yetenekler ve donanımlar bağlamında eşitlik yok, eşsizlik vardır. O yolda, büyüklük-küçüklük yok, insan onurunun kutsallığı vardır. O yolda, üstünlük yok, eşitlik vardır. O yolda, sömürü-istismar yok, yardımlaşma-tamamlama vardır. O yolda, aynılık-benzerlik yok, farklılık-çoğulculuk vardır. O yolda, yeteneklerin kıyaslaması yok, karşılıklı tamamlanması vardır. O yolda, tevazu vardır.

Tevazu, egonun kendi sınırlarına çekilmesidir. Haddini bilmesidir. Hem kendine, hem başkalarına, hem bütün varlığa saygı duymasıdır.

O yolda ilerledikçe, egosal baskılardan kurtulur, özgürleşiriz. Sorumluluğumuzun fakına varırız. Asmada çubuk olmanın hazzını; o hazzın enerjisini yakalarız.

Ağaç ne kadar yükselirse yükselsin, toprakta derinleşen kökleri yoksa canlılığını koruyamaz. Aynı şekilde, insan da hakikatin değerleriyle uyum sağlamadıkça, hatta derinleşmedikçe, yaşamdaki canlılığını ve üretkenliğini koruyamaz.

Burada bahsedilen hakikati ve yolu keşfetmek ve anlamak için, gönül gözümüzün içerden açık olması gerekir. Gönül gözünün açılması da, önyargı başta, ruhumuzu kelepçeleyen tüm bağımlılıklardan ve kör taklitlerden kurtulmayı gerektirir. Çünkü Mesih bizzat kendisi realiteyi hakikatle buluşturan yoldur. O sevgidir. Yaşamdır. İyi niyettir. Adalettir. Hakkaniyettir. Samimiyettir. Sadakattir. Dürüstlüktür. Sorumluluktur. Çalışkanlıktır. Merhamettir. Şefkattir. Dermandır.

Mesih, hastalığı iyileştirendir. Mağduriyeti giderendir. Sorun çözümleyendir.

Mesihi anlayışa göre; ölüm realitedir, yaşam hakikattir.

Kötülük, realitedir. İyilik, hakikattir.

Sorun realitedir. Çözüm hakikattir.

Sömürü ve istismar realitedir. Yardımlaşma ve tamamlama hakikattir.

Hor görme, realitedir. Kabullenme, hakikattir.

Dışlama, realitedir. Kucaklama, hakikattir.

Sorumsuzluk, realitedir. Sorumluluk hakikattir.

Dengesizlik, realitedir. Denge hakikattir.

Tembellik, realitedir. Çalışkanlık, hakikattir.

Zayıflık, realitedir. Güç, hakikattir.

Arsızlık, realitedir. Vakar, hakikattir.

Vefasızlık, realitedir. Vefa, hakikattir.

Büyüklük ve üstünlük taslama realitedir. Tevazu, hakikattir.

Hastalık, realitedir. Sağlık ve iyileşme, hakikattir.

Aldatma ve yanıltma realitedir. Samimiyet ve sadakat, hakikattir.

Mağduriyet ve haksızlık, realitedir. Hakkaniyet ve hukuk hakikattir.

Dolayısıyla hayatın temel maksatlarından birisi zorluklar ve örselenmeler içinde kendi özgürlüğümüze kavuşmak için zihnimizi, yüreğimizi, ruhumuzu hakikatin tohumlarını besleyen ve büyüten üretken-verimli bir tarlaya dönüştürebilmektir/dönüştürmektir.

Esas mesele budur. Bunu başardığımızda yaşamın anlamını yakalamış oluruz.

Çünkü hayatı ilgilendiren bütün ikili ilişkilerde esas olan karşılıklı anlayış içinde kolaylaştırıcı olmaktır. Karşılıklı fayda için sorumluluk bilinciyle yük taşımaktır. Ama EGO devreye girdiğinde, ilişkiler zehirlenir ve akış olumsuz etkilenir. Kıskançlık, çekememezlik, kin, nefret, hiddet, öfke, dışlama, kibir vs. gibi diğer bütün düşük frekanslı -(egosal)- duygular ruhun özünü/ışığını karartır. Realityi güçlendirir. İnsanın HAKİKAT ile olan bağlantısına zarar verir. Hatta bu bağlantıyı koparır. Bu nedenle insanın kişisel olgunluğu, hakikat ile olan bağlantısına; bu bağlantının anlayış ve farkındalık seviyesine bağlıdır. Bu bağlantının sürekliliği için herkesleşmemek esastır.

Herkesleşmemek, **“herkes gibi”** değil, **“kendi gibi”** olmanın/olabilmenin yoludur. Herkesin kendi anahtarına yine kendisinin sahip olduğu yoldur. Bu yol içsel aydınlanmanın yegâne yoludur. Yürünmesi gereken en önemli yoldur.

Bu yolda sorumlu ve vefalı davranan insanın ruhu dingin kalır. Zekâsı da, sefası da, sedası da hoş olur.

Yusuf Beğtaş